

[Garsten Raft.]

det betimeligt at gøre det. Jeg synes, det er rigtigt, at man sætter et halvt år som frist for at tilkendegive, at man så snart som muligt vil have kommandoet hjem for at styrke beredskabet, men hvis der alligevel viser sig at være grund til at opretholde styrken dernede, bliver det nødvendigt at forlænge fristen til sin tid.

Det er nok sidste gang, skulle man tro, at vi behandler et lovforslag om danske styrker i Tyskland. Bortset fra et enkelt intermezzo, som den tidligere forsvarsminister behandlede både forstående, fast og fortrinligt, synes jeg derfor, det er naturligt at sige, at besættelsesstyrken har gjort den danske hær ære i disse år. Der er grund til at sige både til de værnepligtige og til befalingsmændene, at denne vanskelige opgave er løst meget smukt. Man kan vel også være glad for den ærefulde måde, hvorpå danske styrker hidindtil har løst internationale opgaver, uanset om det er i Vesttyskland, i Holsten eller i det mellemste østen; og jeg synes, man kan glæde sig over, at der er en sådan indstilling og disciplin inden for hæren og inden for forsvaret i det hele, at disse vanskelige opgaver kan løses så smukt og i fuld overensstemmelse med dansk indstilling.

Johs. Christiansen: For så vidt som det foreliggende lovforslag jo tenderer direkte imod en afvikling af ordningen med at have danske soldater placeret i Nordvesttyskland, kan jeg naturligvis erklære mig forholdsvis tilfreds. I overensstemmelse med mit partis principielle stilling til hele denne sag må jeg imidlertid også ved denne lejlighed udtale, at vi ikke kan medvirke til den nu foreslåede forlængelse af loven.

Ud over de begrundelser, jeg tidligere har givet for vor stilling, ønsker jeg i øvrigt kun tilføjet, at efter tilbagetrækningen af de norske styrker og i realiteten også af de engelske vil det efter min overbevisning være ikke blot formålsløst, men i virkeligheden uforsvarligt at lade de 1200-1500 danske soldater, den danske styrke er reduceret til, forblive uden for landets grænser endnu et halvt år.

Ingmar Wagner: Kommunisterne har i en årrække kraftigt vendt sig imod loven

om bemyndigelse til opretholdelse af danske militære styrker i udlandet, og vi har gentagne gange her i tinget talt imod, at danske soldater var stationeret i Holsten. Tiden har efter vor mening for længst været inde til, at de danske styrker i Den tyske Forbundsrepublik blev hjemsendt.

Sidste år, da vi behandlede et tilsvarende lovforslag, blev det antydnet, at det var uigenkaldelig sidste gang, vi skulle forlænge denne lov, og at nu ville der endelig ske dette, at danske soldater ville blive hjemkaldt, altså at Tysklandskommandoets tid var forbi.

Alligevel står vi endnu en gang over for at skulle forlænge denne lov; selv om forlængelsen denne gang kun har en varighed af 6 måneder, vender vi os imod den. Vi mener, at de danske soldater bør hjemsendes, og at det bør ske nu.

Der er én grund til, at det er nødvendigt, at de danske tropper kommer hjem. Som det tydeligt fremgår af forsvarsministerens fremsættelse, må vi forudse, at det i fremtiden vil blive dyrere at have danske tropper placeret i Tyskland. Det samme spørgsmål blev berørt sidste år. Det er naturligvis udmærket, at man forhandler med Den tyske Forbundsrepublik om, at den skal dække en del af udgifterne ved stationeringen dernede, men alligevel må det vel forudses, at det fremover kan blive dyrere at have vore soldater i Tyskland, og det kan kun animere til at få dem hjemsendt omgående.

Den militære betydning af kommandoet skal jeg ikke ofre mange ord på, men jeg vil dog gøre opmærksom på, at da vi behandlede det tilsvarende lovforslag i sidste samling, udtalte den daværende forsvarsminister, det ærede medlem hr. Rasmus Hansen, i et svar til det ærede medlem hr. Viggo Starcke (Folketingstidende 1955-56, sp. 4442):

„... at kommandoets opretholdelse navnlig er af symbolsk karakter, idet den bekræfter Danmarks villighed til at være med i NATO-samarbejdet“.

Det er jo en klar erkendelse af, at Tysklandskommandoet overhovedet ingen militær betydning har, at det ikke er derfor, det er der. Sidste år vendte jeg mig meget kraftigt imod, at man ofrer store beløb på den slags symbolske handlinger, som